

4. Оболенський О. Ю., Борисевич С. О., Коник С. М. Публічне управління: опорний конспект лекцій з навчальної дисципліни. К. : НАДУ, 2011. 56 с.

5. Пилипишин В. П. Щодо сутності мети та завдань державного управління в Україні. *Форум права*. 2010. № 2. С. 377–381.

УДК 351

Українець А.О.

магістр кафедри маркетинг

Куліш Т.В.

к.е.н., доцент кафедри маркетингу

Таврійський державний агротехнологічний університет

імені Дмитра Моторного

м. Мелітополь, Україна

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ТА ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ

На даному етапі в Україні відбувається трансформація способів і методів державного управління та адміністративних реформ. В сучасних умовах в багатьох наукових роботах використовують поняття державне або публічне управління та адміністрування України. Існує необхідність в закріпленні основних понять та подальшого використання їх у системі публічного адміністрування. Тому дане наукове дослідження набуває актуальності.

Спочатку для чіткого визначення повноважень влади необхідно розкрити поняття: «публічне адміністрування» та «державне управління». В результаті аналізу стану і розвитку політичних та соціально-економічних відносин виявили, що теоретичні основи науки знаходяться на стадії формування та мають безпосередню залежність. Класична модель державного управління виділяє такі головні риси: служіння загально-національним інтересам, централізація управління, управління державними справами; концентрація ресурсів; [1, с. 377]. На сьогодні найчастіше використовують термін управління. В енциклопедії державного управління категорія державне управління має таке тлумачення – це діяльність органів державної влади, спрямована на створення умов для найповнішої реалізації функцій держави, свобод громадян і основних прав, узгодження різноманітних груп інтересів у суспільстві та між державою і суспільством, забезпечення суспільного розвитку відповідними ресурсами [2, с. 712]. Поняття «публічне управління» у загальному значенні, відображає елемент механізму, підсистема якого є засобом політичних програм і пріоритетів, нормативне регулювання органами місцевого самоврядування процедури

які фінансовані державою або децентралізовані, і централізовані управлінсько-організаційною структурою держави та їх персоналом, що відповідають за адміністрування діяльності у певних галузях суспільних відносин на місцевому та національному рівні [3, с. 196]. Згідно цього бачимо, що публічне управління є важливим інструментом управлінського впливу. Зазначимо, що державне управління більш прийнятне у юридичній діяльності, що вивчає взаємодію між політичною системою і державним сектором, співвідношення державних та народних інтересів за допомогою залучення суспільства до механізму контролю всіх органів влади. Що стосується сутності поняття «публічне адміністрування», то основного тлумачення не прийнято, однак виділяють два трактування у широкому та вузькому сенсі. Адміністрування в широку розумінні характерне для всіх членів адміністрації але воно використовуються не тільки учасниками управління, а й поза організацією. Адміністрування – це комплекс необхідний для суб'єктів управлінської діяльності [4]. У вузькому значенні публічне адміністрування пов'язане з владою, яка включає всі види діяльності, що працюють у соціальній сфері. Завдяки державного управління та публічного адміністрування держава та громадянське суспільство забезпечують керування усією суспільною системою та її розвиток є різновидом управлінської діяльності інституцій публічної влади [5, с. 126]. Для надання корисних публічних послуг та ефективних результатів, відбулася трансформація державного управління у публічне адміністрування, а й з часом і в публічне управління [6, с. 117]. Рішення уряду складається з публічного адміністрування, яке поєднує державне та публічне управління органів виконавчої влади.

Отже, сутність поняття «державне управління» та «публічне адміністрування» є важливим інструментом, яке потрібно досконало вивчати. Також виявлено, що не варто їх використовувати як синонім одне до одного. Рекомендую надалі проводити вивчення даної теми для перспективи розвитку країни.

Література:

1. Пилипишин В.П. Щодо сутності мети та завдань державного управління в Україні / В.П. Пилипишин // Форум права. – 2010. – № 2. – С. 377–381 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/ejournals/FP/2010-2/10pvrpivv.pdf>
2. Енциклопедія державного управління. У 8 т. – Т. 8 : Публічне врядування / наук.-ред. кол. : В.С. Загорський [та ін.] – Львів : ЛРІДУ, НАДУ, 2011. – 712 с.
3. Купряшин Г.Л. Государственный менеджмент: возможности и ограничения / Г.Л. Купряшин // Государственное управление. Электронный вестник. – 2003. – № 1. – Режим доступа : <http://www.spa.msu.ru>
4. Міненко М.А. Трансформація системи державного управління в сучасні моделі регулювання суспільства / М.А. Міненко // Державне

управління: удосконалення та розвиток. Електронне фахове видання [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=581>

5. Легеза Д.Г. Стратегічний розвиток сільськогосподарських підприємств в умовах євроінтеграції / Д.Г. Легеза // Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки). – Мелітополь, 2018. – № 3(38). – С. 123-136.

6. Куліш Т.В. Маркетингові дослідження як основа прийняття управлінських рішень / Т.В. Куліш // Збірник наукових статей учасників Міжнародної науково-практичної конференції «Організаційно-правові форми агропромислових формувань: стан, перспективи та вплив на розвиток сільських територій». – КНЕУ. – 2011. – С. 112-117.

УДК 352.075.1

Хропот С.Г.

к.т.н., доц. кафедри геодезії та землеустрою
*Одеська державна академія будівництва та архітектури
м. Одеса, Україна*

МОДЕЛЬ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ПРИРОДНИМИ РЕСУРСАМИ ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД (ОТГ)

Про необхідність та шляхи розвитку адміністративно-територіального устрою держави, дискусії, з різною інтенсивністю, не припинялися впродовж останніх двох десятиліть. Проте, не зважаючи на такий довгий час, об'єктом обговорення були в основному лише узагальнені зовнішні чинники, і майже не приділялася увага щодо правових механізмів, соціальних, економічних, екологічних, технічних, технологічних чинників (принаймні в інтегрованому форматі), забезпечення життєдіяльності в реформованому середовищі.

Власне цією обставиною і можна пояснити не дуже швидкі темпи утворення ОТГ, а в уже створених, не надто значними здобутками від проведеної роботи.

Одним із завдань реформи, є передача на місцевий рівень і покладання на ОТГ значної частки повноважень публічного управління забезпечення життєдіяльності мешканців громади, в тому числі, і в частині регулювання земельних відносин, на чому неодноразово акцентувалася увага авторами реформи.

Стиль і методи регулювання земельних відносин в різні часові відрізки сучасної земельної реформи, дещо відмінні, проте їх об'єднує одна характерна риса – відсутність комплексного бачення шляхів вирішення